

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa H.M., K.M., M.M. i X.M.  
przeciwko L. sp. z o.o. w W. w restrukturyzacji z siedzibą w L.  
o stwierdzenie nieważności uchwał lub ustalenie ich nieistnienia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz M.M. i K.M. kwoty po 810 zł (osiemset dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 marca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność oraz na potrzebę wykładni art. 68 k.c. w zakresie, w jakim złożenie oświadczenia przez oblata o przyjęciu oferty zawierające bezskuteczny i bezprzedmiotowy zapis, może stanowić nową ofertę.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zarzucane przez nią naruszenie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., mające wskazywać - według niej - na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, spowodowało, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Ponadto sposób sformułowania zarzutu naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. jest taki, że zarzut ten nie mógłby odnieść skutku, gdyż skarżąca nie powiązała go z zarzutem naruszenia odpowiedniego przepisu dotyczącego postępowania przed sądem drugiej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 28 kwietnia 2016 r., V CSK 524/15, OSNC-ZD 2017, nr A, poz. 17).

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 68 k.c., lecz w uzasadnieniu wniosku nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego dla wykazania, że zaszła potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Brak szerszego rozwinięcia wniosku uniemożliwia weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, w intencji skarżącej, z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Zaprezentowane twierdzenia skarżącej, niepoparte odpowiednią

argumentacją, nie wystarczającą do wykazania, by w sprawie doszło do wątpliwości, które mogły by wyczerpywać przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Po wydaniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 marca 2016 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt X GRs (...), wobec skarżącej otwarto postępowanie sanacyjne, a także odebrano zarząd własny i wyznaczono zarządcę w osobie Z.F. [...] S.A. Sąd Najwyższy podzielił stanowisko wskazanego zarządcy, że - wobec przedmiotu zaskarżonych uchwał zgromadzenia wspólników skarżącej, obejmującego zmiany członków zarządu, zmian umowy spółki, w tym siedziby, oraz zmian reprezentacji, sprawa nie dotyczy masy sanacyjnej skarżącej. W związku z tym nie ma podstaw do zastosowania 174 § 1 pkt 4 i § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz z art. 311 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1508).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.